

mærkninger, jeg skal tillade mig at fremkomme med i Anledning af de Udtalelser, vi i Aften have hørt af det ærede Medlem for Præstis Amts 6te Valgkreds (Bojfen), der er Formand i Finantsudvalget. Det ærede Medlem fremskillede sig i Virkeligheden selv som et Slaags Seirherre. Han sagde, at han var særdeles tilfreds med det Resultat, som man nu snart vil komme til; men jeg maa dog erindre det ærede Medlem om, at han jo var en af de Svirigste af dem, der tidligere opfordrede til at negte Finantsloven. Han har stemt imod Finantsloven, fordi han, som han sagde dengang, ikke havde Tillid til Ministeriet og ikke kunde arbeide sammen med det, men nu er han kommen igjen her, har truffet det samme Ministerium, og Resultatet er, at han nu vedtager Finantsloven. Jeg kan saaledes ikke se, at det ærede Medlem er berettiget til at fremskille sig som Seirherre; han har paa ingen Maade feiret, men han har tværtimod i dette Punkt fuldstændig givet efter. Det ærede Medlem for Marhuus Amts 2den Valgkreds (Sngerslev) rettede en Bredbelse mod Regjeringen angaaende dens Forhold med Hensyn til Dyrtidsaillaget til Embedsmændenes Lønning. Jeg kan ikke være enig heri. Jeg tror, at Regjeringen har gjort Alt, hvad der stod i dens Magt, for at gjenneføre denne Sag saa fordelagtig som muligt, og som Billighed og Respektfuldighed fordrede, og netop ved den Fremgangsmaade, der er viist, tror jeg, at det staar klart for hele Folket, at Skylden for det sørgelige Resultat, vi i saa Henseende ere komne til, ligger ene og alene hos Flertallet her i Thinget. Det ærede Medlem for Præstis Amts 6te Valgkreds (Bojfen) er dog saa god at indrømme, at formelt har Landsthinget de samme Rettigheder med Hensyn til Finantsager som Folkethinget, og herom kan der sandelig heller ikke være mindste Tvivl. Denne Ret kan ogsaa benyttes, og den kan ogsaa benyttes saaledes, at det vil vise sig, at det ingenlunde kun er nogen Skygge. Naar man kender Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsforsamling, maa man dog vide, at der i det Udflast, der foretoges, var væsentlig Forskjel paa Rettighederne i finantsiel Henseende for Landsthinget og Folkethinget, men at der indførtes Forandringer, og netop for tydelig at betegne, at begge Thing skulde blive ligestillede, dengang hævdedes af Ordspøreren for den væsentligste Del af Grundloven, nemlig den nuværende ærede Finantsminister, at det er ganske viist, at Landsthingets Berettigelse ogsaa med Hensyn til Finantsloven maatte være fuldkommen lige med Folkethingets. Det er en Forpligtelse, Folkethinget har til først at behandle Finantsloven, og det var, da det er det talrigste, tillige aldeles nødvendigt, at denne Bestemmelse toges; men det har aldrig været Hensigten dermed at give Folkethinget nogen større Ret. Den formelle Ret, erkjender jeg, kan ogsaa i Virkeligheden benyttes, og den Omstændighed, at Landsthinget

i Klar har troet det rigtigt ikke at stille større Fordringer, end Regjeringen selv har stillet, kan paa ingen Maade benyttes til at udtale, at nu skulde dets virkelige Ret være bortgivet, eller at det ikke faktisk har den samme Ret, som det har formelt.

Sag: Jeg skal ikke gjøre Thinget Pinen lang. Der er paa forskjellig Maade i Aften udtalt en Misstemning overfor Regjeringen, som adskillige Gange har haft en noget bitter Karakter, der maaske har overrasket ikke alene Regjeringen, men adskillige Andre. Efter at de forskjellige Ordspørere have udtalt sig, tør det maaske være et menigt Medlem, der ikke er Ordspører for Andre end sig selv, tilladt at udtale sin Mening om Anledningen til denne Misstemning, men idet jeg giver min Forklaring, er denne af en saa almindelig Karakter, at jeg tror næsten at kunne tale i alle hundrede Medlemmers Navn her i Folkethinget. Anledningen er nemlig efter min Mening den, at den hele Tilstand er os utaalelig, og dette tror jeg er den fælles Grund til Misstemningen hos alle hundrede Medlemmer. Man kan ikke finde sig tilfreds med denne Tilstand, man vil ud af den, hvorledes man end kommer, og saa søger man efter gammel Skik at finde, hvor Skylden ligger, men det tror jeg er et temmelig øresløst Arbejde. Jeg tror for mit Vedkommende, at Regjeringen har haft en saa vanskelig Stilling, og at det Maal, den har stillet sig, og om hvis Værd Flertallet og Mindretallet naturligvis maa have meget forskjellige Meninger, paalagde den saa mange vanskelige og pinlige Kampe, at man ikke har kunnet være Vidne dertil uden steds at føle, at man ikke maatte stille sine Fordringer eller Forventninger efter almindelige Forhold, men efter den hele vanskelige Situation, hvori Regjeringen befinder sig. Nu have vi slidd os denne Sæssion igjennem, og det har været et haardt Slid (Th. Nielsen: Saa!) ja, især paa Laalmod. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) kan nok finde sig dert, men dersom han hørte til Mindretallet, vilde han tænke anderledes. Det er en egen Situation at komme herop hver Dag og være fuldstændig uvidende om, hvorledes det staar med denne eller hin Sag, for hvilken man levende interesserer sig, fordi man ikke veed, hvorledes vor Behringericht, Thingets hemmelige Ret, har stillet sig til den, om den har sat sit Kors over den eller sin Dolk i Døren, saa at, hvis det ikke var vor Pligt, som vi vel ingenlunde herop (En Stemme: Men De taler dog!). Ja, hvorfor tale vi? Ikke fordi vi have nogenstomhelst Forestilling om at kunne udrette Noget, men fordi vort bellemte Hjerte skal have Luft, og vi i alt Fald producere et literært Arbejde til Esterverdenens Forundring, men ikke til Fremme for den Sag, vi tale for. Denne Tilstand, mine Herrer, er utaalelig, Landets